

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 250/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. J., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 91/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2012 doručená sťažnosť A. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva „na súdnu ochranu a prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky“ a „práva spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“

(citované podľa petitu sťažnosti, pozn.) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 91/2009 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že na základe žaloby sťažovateľky a ďalších 93 navrhovateľov o ochranu spotrebiteľa smerujúcej proti odporcovi R., a. s. (ďalej len „odporca“), ktorá bola okresnému súdu doručená 7. mája 2009, je pred okresným súdom pod sp. zn. 11 C 91/2009 vedené občianskoprávne konanie; sťažovateľka má v tomto konaní postavenie navrhovateľky v prvom rade, pričom v ňom zároveň zastupuje na základe plných mocí ostatných navrhovateľov.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti najmä uvádza:

«Sťažovateľ podal na Okresný súd Trenčín (OS TN) v máji roku 2009 žalobu na ochranu spotrebiteľa voči súkromnej poisťovni R., a. s. (ďalej len „R.“), so sídlom... K.

Konanie je na OS TN vedené pod sp. zn. 11 C/91/2009. Napriek tomu, že od podania žaloby už uplynuli takmer 3 roky, nebolo vytyčené ani len prvé pojednávanie. Sťažovateľ niekoľkokrát kontaktoval okresný súd aj krajský súd s cieľom, aby vec bola prejednaná a aby kolektívnym nárokom spotrebiteľov, ktoré sťažovateľ v konaní zastupuje, bola poskytnutá právna ochrana.

Žiaľ, ani korešpondencia medzi sťažovateľom a súdmi doteraz nevedla k vytyčeniu pojednávania. Pritom na ochranu svojich práv čakajú desiatky poškodených spotrebiteľov priamo v konaní a stovky ďalších poškodených spotrebiteľov. Na začiatku (pri podaní žaloby) sťažovateľ zastupoval vyše 90 spotrebiteľov. Dnes je stav taký, že 2/3 u poškodených spotrebiteľov (žalobcov) vzalo svoje žaloby späť...

... predsedníčka OS TN sa na sťažnosť sťažovateľa vyjadrila v tom zmysle, že vo veci nezistila žiadne subjektívne prietahy v konaní. Toto tvrdenie odôvodnila tým, že sudkyňa musela vykonať rôzne nevyhnutné procesné kroky (napr. riešila námietku zaujatosti, nesprávne označenia žalobcov, vydala uznesenia v dôsledku späťvzatia žalôb a pod.), a preto sa ešte nezačalo pojednávanie. Zároveň sa vyjadrila, že po právoplatnom zastavení konania o nárokoch žalobcov, ktorý vzali svoje žaloby späť, bude vo veci vytyčené pojednávanie. To bolo v auguste 2010. Žiadne pojednávanie do dnešného dňa vytyčené nebolo a nerozumieme ani tomu, prečo by malo byť jeho vytyčenie podmienené hore

uvedenou argumentáciou. Následne v októbri 2010 predseda KS v Trenčíne v liste adresovanom sťažovateľovi skonštatoval, že sa stotožňuje s vyjadrením predsedníčky OS TN a rovnako ako ona nevidí vo veci prieťahy. Zároveň uviedol, že požiadal predsedníčku aby priebeh konania v danej veci sledovala a nepripustila bezdôvodné prieťahy konania.

Máme tu rok 2012. Pojednávacie vytyčené nebolo. Je to takmer 3 roky. Je to výsmech slovenského súdnictva. Je to popieranie práv účastníkov konania – spotrebiteľov... Nemôžeme sa zbaviť pocitu, že tu ide o úplne zámerné nevytyčenie pojednávania a zjavne o bezdôvodné prieťahy. Akoby sa sudkyňa bála vo veci konať. Ak je na ňu vyvíjaný nátlak zo strany žalovaného a ona nevie túto situáciu zvládať, nech odovzdá túto vec predsedovi súdu a ten nech ju prideli takému sudcovi, ktorý bude mať odvahu a silu začať už konečne vec riešiť. Každopádne nečinnosťou OS TN sú poškodzované práva stoviek spotrebiteľov a osobitne právo sťažovateľa na súdnu ochranu.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľov na súdnu ochranu a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 46 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Trenčín v konaní č. k. 11 C/91/2009 porušené.

II. Právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Trenčín v konaní č. k. 11 C/91/2009 porušené.

III. Okresný súd Trenčín je povinný nahradiť sťažovateľovi 10.000 € ako náhradu nemajetkovej ujmy.

IV. Okresný súd Trenčín je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.“

Ústavný súd si v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti vyžiadal z okresného súdu príslušný spis a zároveň požiadal predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Predsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. Spr 333/12 z 19. apríla 2012, v ktorom najmä uviedla:

„Spis, ktorého sa sťažnosť týka má toho času 1246 strán. Návrh sťažovateľa (ako navrhovateľa 1/) bol Okresnému súdu Trenčín doručený dňa 07. mája 2009. Ešte v máji

2009 sudkyňa vyzvala navrhovateľov na predloženie písomných dokladov, ktorými v žalobe odôvodňujú svoj uplatnený nárok, nakoľko tieto neboli súčasťou návrhu. Navrhovateľov bolo pôvodne 93/. Dňa 11. mája 2009 súd rozhodoval o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a následne v dôsledku odvolania odporcu bola vec predložená Krajskému súdu v Trenčíne. V spojení s jeho rozhodnutím nadobudlo predbežné opatrenie právoplatnosť dňa 28. augusta 2009. Na základe postupných čiastočných späť vzatí bolo zastavené konanie v časti o nároku navrhovateľov 5/, 12/, 13/, 28/ a 29/ a to rozhodnutiami zo dňa 02. septembra 2009 a 25. septembra 2009, ktoré v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne nadobudli právoplatnosť dňa 18. februára 2010.

V dôsledku námietky odporcu bol spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý dňa 15. marca 2010 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Na opätovnú námietku podanú v apríli 2010 súd neprihliadal...

V dôsledku čiastočného späťvzatia návrhu bolo zastavené konanie v časti o nároku navrhovateľov..., a to uznesením zo dňa 06. júla 2010. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2010. Po uvedenom dátume došlo k ďalším späťvzatiam návrhov, o ktorých bolo rozhodované uznesením zo dňa 9. februára 2011... Dňa 8. apríla 2011 bol spis predkladaný NS SR na základe dovolania odporcu proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia. Z Najvyššieho súdu SR sa spis vrátil 12. marca 2012.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že postupom Okresného súdu Trenčín nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy, ani čl. 6 ods. 1 Dohovoru a na Okresnom súde nedošlo k žiadnym prieťahom, ktoré by odôvodňovali priznanie majetkovej ujmy. “

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil takýto priebeh namietaného konania:

1. Žaloba sťažovateľky a ďalších navrhovateľov bola okresnému súdu doručená 7. mája 2009; vec je vedená pod sp. zn. 11 C 91/2009.

2. Spolu so žalobou sa sťažovateľka a ďalší navrhovatelia domáhali vydania predbežného opatrenia, ktorým by súd odporcovi nariadil zdržať sa vyberania poplatkov podľa všeobecných poisťných podmienok z 21. mája 2007 vrátane ich dodatkov a jednostranného rušenia zmluvy voči spotrebiteľom, ktorí pristúpili na takéto podmienky,

až do právoplatného skončenia konania. O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením č. k. 11 C 91/2009-131 z 11. mája 2009 tak, že návrhu na vydanie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel; označené uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 20. mája 2009 a odporcovi 18. mája 2009.

3. Odporca podal 4. júna 2009 proti uzneseniu okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia z 11. mája 2009 odvolanie; okresný súd ho zaslal na vyjadrenie sťažovateľovi 18. júna 2009 (sťažovateľ sa k odvolaniu odporcu vyjadril 6. júla 2009).

4. Spis bol pre účely rozhodnutia o odvolaní odporcu predložený Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) 10. júla 2009. Krajský súd rozhodol o odvolaní odporcu proti uzneseniu okresného súdu z 11. mája 2009 uznesením sp. zn. 19 Co 198/2009 z 12. augusta 2009 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrhu sťažovateľky a ďalších navrhovateľov vyhovel len čiastočne; uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia v spojení s označeným uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 28. augusta 2009.

5. V ďalšom priebehu vzniesol odporca námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi (16. novembra 2009). Okresný súd predložil spis bez zbytočného odkladu krajskému súdu pre účely rozhodnutia o tejto námietke; o námietke rozhodol krajský súd uznesením z 15. marca 2010 tak, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania v predmetnej veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 19. marca 2009.

6. Odporca podal 15. marca 2010 proti právoplatnému rozhodnutiu o nariadení predbežného opatrenia dovolanie. Okresný súd spis spolu s dovolaním doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 8. apríla 2011.

7. Do odstúpenia veci najvyššiemu súdu sa okresný súd vysporiadaval so späťvzatiami návrhov od celkom 41 navrhovateľov; tieto boli okresnému súdu doručené v období od 23. októbra 2009 do 8. apríla 2010. Okresný súd o späťvzatí návrhov rozhodol najprv uznesením zo 6. júla 2010 tak, že konanie v príslušných častiach zastavil (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2010). O ďalších štyroch späťvzatiach okresný súd rozhodol uznesením z 9. februára 2011.

8. Dňa 8. apríla 2010 okresný súd opätovne predložil spis krajskému súdu pre účely rozhodnutia o opakovanej námietke (odporcu) zaujatosti zákonnej sudkyne; krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez meritórneho rozhodnutia 14. apríla 2010.

9. Najvyšší súd o dovolaní odporcu rozhodol uznesením zo 7. marca 2012 tak, že ho odmietol. Spis bol vrátený okresnému súdu 12. marca 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Sťažovateľka namietala, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 91/2009 došlo k porušeniu jej základného práva „na súdnu ochranu a prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ podľa čl. 46 ústavy a „práva na spravodlivé súdne konanie“ podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). V petite sťažnosti je síce označený celý čl. 46 ústavy, ktorý obsahuje štyri odseky, ako aj celý čl. 6 dohovoru, ktorý obsahuje tri odseky, ale z obsahu týchto ustanovení ústavy a dohovoru, ako aj z ostatných častí sťažnosti možno zjavne vyvodiť, že zámerom sťažovateľky bolo namietat' len porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (na s. 3 sťažnosti sťažovateľka cituje len čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.). Sťažovateľka sa síce v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré však spája s porušením čl. 46 ústavy, a nie prednostne s čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý v petite ani neuviedla.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z citovaného textu vyplýva, že prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru sa garantuje jednak právo na spravodlivé súdne konanie (proces) a tiež právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Konfrontujúc obsah sťažnosti a v ňom obsiahnutú argumentáciu a navrhovaný petit ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy („Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“), a nie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné v danom prípade uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07). Uvedený vzťah v zásade možno analogicky uplatniť aj k právam garantovaným prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právu na spravodlivé súdne konanie (proces) a právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu v namietanom konaní vyplýva, že jeho doterajší postup zjavne nemožno kvalifikovať ako odopretie spravodlivosti. Okresný súd totiž o žalobe sťažovateľky a ďalších navrhovateľov priebežne koná a svojimi doterajšími procesnými úkonmi a procesnými rozhodnutiami smeruje k rozhodnutiu vo veci samej. Sťažnosť je preto z hľadiska namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Napriek uvedenému predbežnému záveru (a napriek tomu, že sťažovateľka je v konaní pred ústavným súdom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) ústavný súd posúdil sťažnosť aj z hľadiska požiadaviek, ktoré zohľadňuje vo svojej doterajšej judikatúre pri sťažnostiach, v ktorých sťažovatelia (výslovne) namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08)

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie každý zistený prietah (nečinnosť, resp. neefektívna činnosť) v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, II. ÚS 57/01). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

V prípade, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (či v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru), sťažnosť odmietne z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Uvedené právne názory aplikoval ústavný súd aj na vec sťažovateľky. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v doterajšom priebehu namietaného konania uvedených v časti I tohto uznesenia vyplýva, že okresný súd odo dňa doručenia žaloby postupoval vo veci v zásade plynulo a vykonával procesné úkony v lehotách ustanovených zákonom (rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia). Odvolaciemu súdu predložil spis na rozhodnutie v dvojmesačnej lehote po vykonaní nevyhnutných procesných úkonov (doručenie a vyžiadanie si vyjadrenia od protistrany k odvolaniu). Okresný súd sa musel vypoariadať aj s námietkami zaujatosti vznesenými proti zákonnej sudkyni odporcom. O týchto námietkach rozhodoval krajský súd (15. marca 2010). Následne bolo podané proti právoplatnému rozhodnutiu o nariadení predbežného opatrenia dovolanie (15. marca 2010), o ktorom rozhodoval najvyšší súd. Okresný súd musel tiež rozhodnúť o späťvzatí žaloby celkom 45 navrhovateľov. Z analýzy doterajšieho priebehu namietaného konania, ktoré od podania žaloby trvá už viac ako tri roky, vyplýva, že okresný súd takmer polovicu z tohto obdobia nemal k dispozícii spis (a preto vo veci nemohol konať), keďže ho musel v dôsledku procesných úkonov odporcu (odvolanie a následne dovolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia, námietky zaujatosti proti zákonnej sudkyni) predložiť na rozhodnutie jednak krajskému súdu, ako aj najvyššiemu súdu. Ústavný súd vzal do úvahy aj určitú mieru faktickej zložitosti namietaného konania danú veľkým počtom účastníkov konania.

Zohľadňujúc svoje zistenia a aplikujúc svoju konštantnú judikatúru na vec sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade v doterajšom priebehu namietaného konania nedošlo zo strany okresného súdu k takým nedostatkom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp.

zakladať dôvod na vyslovenie porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2012